

(مما ڪي پڻ سمر تي دوس پر پراتھ ڪلاس ۾ سُناني ڪي ليئي ماتيشوري جي ڪي مڏر مهاواڪي)

”ڪرم هين سڪ اڙر دڪ ڪا ڪارڻ هئ“

يهه تو سڀي منش جانتي هئ ڪ جيون ۾ دڪ اڙر سڪ ڪرم ڪي آڌار سين پراڻڙ روپ ۾ چلتي هئ. ضرور پهلي اٿسي ڪرم ڪيئي هئ جسڪي پراڻڙ دڪ يا سڪ ڪي روپ ۾ پوڻي هوتي هئ. تو سڪ اڙر دڪ ڪا سنڀنڌ هو ڳبا ڪرم سين. ڪرم ڪو قسمت نهين ڪهينڱي. ڪئين اٿسي سمجهتي هئ ڪ جو قسمت ۾ هونگا اس ليئي دڪ اڙر سڪ ڪو پي قسمت سمجهه لپتي هئ. يهه تو اٿسي هونگا جسڪي ڪ يهه قسمت ڪوئي پڳوان نين بنائي هئ يا ڪسي اڙر نين بنائي هئ اس ليئي ڪهه ديني هئ ڪ قسمت ۾ جو هونگا ليڪن يهه پي سمجهنا بهت ضروري هئ قسمت پي ڪس نين بنائي؟ قسمت ڪوئي پرماتما نين نهين بنائي هئ. اٿسي پي نهين قسمت ڪوئي پهلي سين هين بني پڙي هئ. نهين. يهه دڪ و سڪ جو منش پوڻتا هئ اس دڪ سڪ ڪو بناني والا پي منش هين هئ ڪيونڪ ڪرم ڪرني والا منش هئ، اس ليئي يهه ريسپانسبلتي اپني هو گئي. جو ڪرني سو پرني، يهه تو ڪامن ڪهاوت هئ اڙر جو ڪرينگا سو پائينگا. گيتا ۾ پي ورنن هئ ڪ جيواٿما اپنا هين متر هئ اڙر اپنا هين شترو هئ. اٿسي نهين ڪها ڪ مئن تمهارا شترو هون، مئن تمهارا متر هون. نهين جيواٿما اپنا شترو اڙر اپنا متر هئ، اس ليئي اپني ساڪ مٿر تا اڙر اپني ساڪ شترو تا، دڪ اڙر سڪ ڪرني والا خد منش هونگا. تو يهه بات اتني سپشت هئ ڪ دڪ سڪ ڪا ريسپانسبل منش خد اپني آپ هئ اس ليئي جب ڪسي پي روپ ۾ دڪ آتا هئ تو اُسڪو پڳاني ڪي ڪوشش ڪرتي هئ. ڪوئي لڙائي جهڳڙا ڪڙا هو جاتا هئ تو اُسڪو ختڻ ڪرني ڪي ڪوشش ڪرتي هئ، اسر ڪسي ڪسي ڪا اڪالي مرتيو پي هو جاتا هئ تو پي دڪ هونگا هئ. تو سمجهتي هئ ڪ پتا نهين ميري ساڪ اٿسا ڪيون هونگا؟ ڪر اسي ويگ ۾ (جوش ۾) آڪر پڳوان ڪو پي گالي ديني لگ پرتي هئ. ابي تمهاري آڱي يهه جو باتين آڱي، يهه ڪيئا ڪس نين؟ يهه اڪالي مرتيو جو آيا، يهه جو روپ ڪي روپ ۾ دڪ آيا، ڪيا يهه پڳوان نين ڪيئا؟ يهه جو لڙائي جهڳڙي سنسار ڪي جتني پي دڪ ڪي ڪارڻ هئ، ڪيا وهه سڀ پڳوان نين ڪيئي؟ آڙي پڳوان جسڪو ڪهتي هو دڪ هرتا، سڪ ڪرتا، اس ليئي تو جب ڪوئي پي دڪ آتا هئ تو اُنڪو ياد ڪرتي هو. شير ڪوروب لگتا هئ تو پي ڪهتي هو هي پڳوان! دڪ ۾ اُنڪو هين ياد ڪرتي هو، اڪر اسي نين ديئا هئ تو جو دڪ ديني والا هئ اُسڪو ڪيا ڪرنا چاهيئي؟ بتائو. پلا يهه پي تو سوچنا چاهيئي ڪ دڪ ڪي سميه جو ياد آتا هئ، اُنڪي ليئي تو ڪهه پي نهين سڪتي ڪ يهه دڪ اس نين ديئا. يهه پي تو سمجهني ڪي بات هئ. جب ياد ڪرتي هئ تو ضرور اُنڪا سنڀنڌ هماري ساڪ ڪوئي دوسري بات ڪا هئ، نان ڪ دڪ ديني ڪا هئ. اس سين سڌ هونگا هئ ڪ دڪ ڪا ڪارڻ اٿوا اسڪا ريسپانسبل ڪوئي اڙر هئ! اسر پي ڪوئي تيسرا تو هئ نهين. ايڪ مئن اڙر دوسرا ميرا رچتا، بس. دو هين چيزين هئ نان. ايڪ مئن اُنڪي رچنا

يا اُنڪي سننان ڪهو اؤر دوسرا هٿه باپ. تو يا باپ ريسپانسيبل هٿه يا مٿن ريسپانسيبل هون!
 ليڪن جب ميري پاس دُڪ آتا هٿه تو مجھي دِڪائي اٿسي پرتا هٿه، جئسي اُس رچتا نين هين
 مجھي دُڪ ديئا هٿه. اُندر سين لگتا پي هٿه ڪو و تو ميرا سُڪ داتا هٿه. جئسي سُڪ کي ليئي
 سهارا مانگتي هٿه ڪه پڳوان يهه دُڪ دُور ڪرنا، پڳوان ميري آيو بڙي ڪرنا. ديڪو، آيو ڪي
 ليئي پي مانگتي هٿه. تو آيو ڪي پي، دُڪ ڪي پي، شرير ڪي روڳ ڪي پي اؤر جو لڙائي
 جهڙي ڪوئي پي اٿسا اُشانتِي ڪا ڪارڻ آتا هٿه، تو پڳوان سين مانگتي هٿه. ڪوئي بچا اٿسا
 هوتا هٿه تو پي ڪهتي هٿه پڳوان اِسڪو سُمَت دينا، تو مت پي اُن سين مانگتي هٿه. ڪسي پي
 بات سين جب ڪُچ دُڪ يا ڪشت هوتا هٿه تو ڪشت ۾ ياد پي اُسي ڪرتي هٿه اؤر اُسڪي
 مانگ پي اُس سين ڪرتي هٿه. جب اُس سين هين مانگ ڪرتي هٿه تو ضرور وهه اُسڪا داتا
 هٿه اؤر وهي همڪو سُڪ ديني والا هٿه، مانا اِن سڀ باتون ڪا علاج ڪيو اُنڪي پاس هين هٿه.
 اٿسي هين صرف ياد نهين ڪرتي هٿه، اُنڪي پاس علاج هٿه. تو يهه سڀي هماري جو هٿي
 چلتي هٿه، پلي جانتِي هٿه يا نهين جانتِي هٿه ليڪن پڳوان ڪو دُڪ ڪي سميه ياد ضرور
 ڪرتي هٿه. ڪوئي پي بات هوتي هٿه تو مُڪ سين نڪلتا هٿه، ”او ماءِ گاڏ“. پلي ڪوئي جاني
 نه جاني ڪو وهه گاڏ ڪوئن هٿه، ڪيا هٿه، پر مُڪ سين نڪلتا ضرور هٿه. تو يهه پي سمجهني ڪي
 باتين هٿه ڪا آخر پي هر جسڪو ياد ڪرتي هٿه، ڪيا اُنڪا هماري اِن سڀي دُڪون سين ڪوئي
 ڪنيڪشن هٿه! ڪيا وهه دُڪ ڪا داتا هٿه يا اُنڪا ڪنيڪشن سُڪ ديني سين هٿه! يهه تو
 هماري ياد سين پي سڌه هو جاتا هٿه ڪا اُنڪا ڪوئي دُڪ ديني ڪا ڪار هٿه هين نهين. اُگر دينا
 تو ياد ڪيون ڪرتي؟ دُڪ ديني والي ڪي ليئي تو اُندر غصا آتا هٿه، سوچتي هٿه ڪا اِسڪي
 ليئي پتا نهين ڪيا ڪرين.... پرنٽو پڳوان ڪي پرت تو سدا اؤر دُڪ ڪي سميه تو خاص پريمر
 آتا هٿه. اُندر سين آتا هٿه ڪا جئسي وهه همارا ڪوئي بڙا مٿر هٿه. اُندر وهه خوشي آتي هٿه.
 تو ضرور اُنڪا هماري ساٿ سُڪ ڪا سنڀنڌ هٿه. تو دُڪ ڪا ڪارڻ ضرور ڪوئي اؤر هٿه! اُپي اؤر
 ڪوئي تيسرا تو هٿه هين نهين، ايڪو مٿن دوسرا وهه، تو ضرور مٿن ريسپانسيبل هوتا.

تو جس چيز ڪي ليئي مٿن نِمت هون، اؤر مٿن هين دُڪ ۾ دُڪي هوتا هون، اؤر پندا پي
 مٿن اُپني سين اُپني آپ ڪرتا هون تو يهه ديڪو ڪتني بي سمجهي هٿه. جس چيز سين
 چُٽڪارا چاهتي هٿه، وهه چيز مٿن اُپني ليئي خُڏ هين بناتا هون، آشچريه ڪي بات هٿه نان.
 منش چاهتا نهين هٿه ڦر پي دُڪ بنتا جاتا هٿه، تو ضرور وهه ڪوئي بات سين اُنجان هٿه،
 بي سمجهه هٿه. تو جس بات ڪا پتا نهين لگتا هٿه اُسڪا پهلي پتا نڪالنا چاهيئي نان. ضرور
 مجھي اُسڪي ڪُچ ناليچ (سمجهه) هوني چاهيئي. تو اِسي سمجهه ڪي پهلي کوچ ڪرتي
 چاهيئي. پرنٽو آشچريه هٿه ڪا آج تو اٿسي بات سمجهني ڪي ليئي پي ديڪو ڪئين بچاري
 ڪتني بهاني ديتي هٿه. ڪهينگي فُرصت نهين هٿه، سميه نهين هٿه. ڪيا ڪرين گرهست
 ڏنڌا آد سنڀالين يا يهه ڪرين، وهه ڪرين، ڪيا ڪرين.... اِس ليئي وهه ديڪتي، سنڀالتي
 هوئي پي اُسڙ دُڪي هوئي پري هٿه. اَب جب ڪا مٿن نين هين ميرا ميرا ڪهه ڪي يهه دُڪ ڪا
 روپ بنا ديتا، اُسڪو دُڪ ڪي روپ ۾ لايا هٿه تو پهلي اُسڪي کوچ هوني چاهيئي. بناني ڪي

پهلي اُسڪي جانڪاري رڪني چاهيئي ڪَ يهه جو چيز بنا ڪرڪي مٿن ڏکي هوتا هون، اُسڪا ڪارڻ ڪيا هئ! پهلي مجھي يهه سمجھه تو هوني چاهيئي ڪَ مٿن ڏکي ڪيون هون! ڪيا سُڪ هماري ليئي هوتا هين نهين! اِسڪا پي تو پتا نڪالنا چاهيئي.

اِسِي جانڪاري ڪي ليئي يهان بتايا جاتا هئ ڪَ جن چيزون ڪو نر نين ميري سمجها هئ، يهه ڏک ڪا ڪارڻ هئ. ڏک مٿاني ڪا علاج ڪيا هئ، وهه پي جيون ڪي ليئي جاننا بڙا آوشيڪ هئ. پرنٽو جانني هوئي پي ڪهتي هئ ڪيا ڪرين، ڪئسي ڪرين، ڪيا اپنا گرھست وهنوار چوڙ ڏين! تو آشچريه لڳنا هئ ڪَ ديڪو منش ڪي ٻڌي، جو سمجھه ملتي پي اُسي ڌارڻ نهين ڪر پاتي. هر اُنيو سِين اُسي باتون ڪو سمجھه ڪرڪي اؤر ڌارڻ ڪرڪي بتلاتي هئ ڪَ يهه اُنيو ڪي چيز هئ. ضرور اُنيو هوئا هئ نپي تو ڪهتي هئ ڪَ پرنڪٽيڪل ۾ ڪس طرح سِين سُڪ ڪي پراپتي هو سڪتي هئ. جو بهت ڪال ڪي آش رڪتي آئي هو، اُپي وهه جو سُڪ داتا هئ، وهه سِير همڪو اپنا يهه پريچيه دي رها هئ ڪَ هي بچي، نر ڏکي هوئي ڪيون هو؟ ڪارڻ تو تمھارا هين هئ ليڪن تمھاري ۾ اُسي ڪوئسي بات هئ جو تمھين خُڏ ڪو پتا نهين چلنا هئ، جسڪي ڪارڻ ڏک اُنا رهي هو. ڪيا تمھاري ڪرم هين ڏک ڪا ڪارڻ بنتي جا رهي هئ! وهه آڪرڪي سمجھه ديڪو، هر اُني آفر ڪرتي هئ. تو پي آشچريه هئ ديڪو، يهه سُنٽي پي بچاري ڪهتي هئ، شايد بس يهه چلنا هئ. اِسڪو هين ڪها جاتا هئ اهو مہ مايا! ايڪدم مايا پڪڙ ڪر بنئي هئ. اؤر چاهتي پي جس چيز ڪي ليئي سارا دن ماڻا ڪتي ڪرتي هئ، وهه باپ سامني سِين بتلاتي هئ ڪَ بچي تمھاري سُڪ ڪا ڪارڻ اؤر ڏک ڪا ڪارڻ ڪيا هئ. باپ خُڏ ڪهتي هئ مٿن تمھاري سِي ڏک هرني اؤر تمڪو سُڪ ديني آيا هون، تب تو گاتي هو ڏک هرنا، سُڪ ڪرتا. ڪي اُسي نهين ڪهتي ڪَ آج ڏک ڪرتا، سُڪ هرنا. نهين. تو هر ڏک ڪا وو هرنا هئ. باپ ڪهتي هئ بچي مٿن آيا هين هون تمھاري ڏک هرني. ليڪن اُسڪي ليئي تمھين اُسي ڪرم ڪرنا سڪلائونگا جس سِين تمھاري ڏک نشت هو جائين. صرف مٿن جو سڪاتا هون، سمجھاتا هون اُسڪو سمجھه ڪرڪي وهه پريشارت ڪرو، جس سِين ڏک نشت هو جائين. تمھاري هين ڏک نشت ڪرني ڪي مٿن سِڪيا ديننا هون جسڪو ڌارڻ ڪر لو ڪيونڪ تيري چيز هئ نان. پرنٽو ڪئين تو بچاري اُسي ڪارڻ ديني هئ جسڪي ڪَ هر ڪوئي پڙوان ڪي اوپر مھرباني ڪرتي هئ. ڪئين ڦر ڪهتي هئ ڪَ سميه مل ڳيا تو ڪر لينگي! اڙي پائي! ڪلانا پلانا يهه سڀ جو باتين هئ، اُسي ڪرم سِين بنائي هوئي خاڻي ۾ هين تو نر موندجھه پري هو، اُسڀ هين تو ڏکي هوئي هو. جب ڪَ ايڪ طرف ڪهتي هو ڏک سِين چوڻين اؤر دوسري طرف اِن سڀ ڏکون سِين چوڻي ڪا راستا خُڏ باپ سمجھه رهي هئ تو پي ديڪو، ڪوئي ڪي ٻڌي ۾ مشڪل بتنتا هئ.

اِسِي پرڪار مايا اِن پانچ وڪارون ڪو ڪها جاتا هئ، پرنٽو منش بچاري ڦر ڏن سمپتي ڪو مايا سمجھه ليتي هئ. ڪئين ڦر شير ڪو پي مايا ڪه ديني هئ. اُس سِين بچني ڪي اُپايه ڪرتي رهتي هئ، پرنٽو باپ ڪهتي هئ ڪَ تمھاري ڏک ڪا ڪارڻ ڪچ اؤر هئ يهه پرڪرتي تو ميري رچنا هئ. جو اُنادي هئ وو ڪوئي ڏک ڪا ڪارڻ نهين هئ. تمھاري ۾ ايڪسٽرا اَلگ سِين ڪوئي چيز آئي هئ، جو ڏک ڪا ڪارڻ هئ وو ڪوئي ڏک ڪا ڪارڻ هئ. اِسڪو هين

پانچ وڪار (مايا) ڪها جاتا هئ. وڪار ڪوئي شير نهين هئ، سنسار وڪار نهين هئ، ڏن سمپتي وڪار نهين. وڪار ايڪ ڇيز هئ، جو آني سين ڦر يهه سڀي ڇيزين ڏڪ ڪا ڪارڻ بن چڪي هئ. نهين تو يهه سڀ پدارت آتما ڪي سڪ ڪا ڪارڻ هئ. انڪي ليئي يهه سمپتي، ڏن آڏ جو هئ، وهه سڀ سڪ ڪي ڪارڻ هئ. ليڪن ان سڀي باتون ڪا پورڻ ڳيان نه هوني ڪارڻ يهه سڀ ڇيزين ڏڪ ۾ آئي هئ. اٽسي ڀي نهين ڪ مٿن نين يهه جو اناڊي رچنا رچي هونئي هئ، وهه ڪوئي ڏڪ ڪا ڪارڻ هئ، نهين. ڏڪ ڪي ڪارڻ ته بنني هو، تمهاري ۾ ڪوئي اؤر الڳ ڇيز آئي هئ. وهه الڳ ڇيز هئ يهه مايا پانچ وڪار، آبي اُسي ڪو تمهين نڪالنا هئ. منش ڦر ڪهه ديتي هئ يهه سڀ پڳوان نين ديئا هئ، اڳر پڳوان نين ديئا تو وهه سڪ ڪي ڇيزين دي هونئي نان. اسپر ته نين وڪار ڊال ڪرڪي ان سڀي ڇيزون ڪو خراب ڪر ديئا هئ اس ليئي باپ ڪهتي هئ ته ان وڪارون ڪو نڪال دو تو سڌا ڪي ليئي سڪي هو جائينگي. يهه ساري باتين سمجهني ڪي هئ. اسڪي ليئي ٿورا ٿاثير تو دينا هونگا. ڏڪون ڪو ناش ڪرني ڪي وڌي سيڪني هونگي. اسڪي ليئي ڪهتي هئ بار بار آڻو، ڪڇ سمجهو. پرنتو اٽسي نهين يهان سين سنا اؤر ٻاهر گئي ڦر بات ختم. ڪئين ڦر ڪهه ديتي هئ يهه تو بڙي يا ٻوڏون ڪا ڪام هئ. ڪيا جيون بنا نا، يهه ٻوڏون ڪو هين ضروري هئ! ٻوڏا تو وهه هونگا جو اُلتِي سيڙهي ڇڙهه جاتي هئ ڦر ديك ڪرڪي اُترتي هئ، اُس سين تو ڪيون نهين سيڙهي ڇڙهني سين پهلي هين سنپل جائين ڪ همڪو جيون ڪئسي چلاني چاهيئي، اس ليئي انهن ڪو راءِ دينگي ڪ ان باتون ڪو سمجه ڪرڪي اپني جيون ۾ ڏڪ ڪي جو جڙ هئ، ڏڪ ڪا جو ڪارڻ هئ، اُسڪو مٿاني ڪا پوڙا پوڙا يتن (پرشارت) ڪرنا چاهيئي.

پڳوان باپ جو سپڪا پتا هئ، اُس ۾ جو همارا حق هئ، اُسڪو سمجهنا اؤر وهه حق لينا هئ. خالي اٽسي ٿوريئي اُنڪو باپ ڪهنا هئ ليڪن اُنڪي دواران همين ڪيا پراپتي ڪرني هئ، اُسڪو ڀي تو ڪوئي آ ڪرڪي سني اؤر سمجهي. هر سپڪو آفر تو ڪرتي هين رهينگي. آگي ڀي نمنترڻ اؤر سنديش ديتي هين رهي هئ. ڦر ڪوٽون ۾ ڪوئي جاڳتي هئ. آگي ڀي اٽسي هونگا هئ تب تو پڳوان نين خد ڪها هئ ڪ ڪوٽون ۾ ڪوئي مجهي جانتِي هئ. تو يهان آڪرڪي اس ڇيز ڪو سمجه ڪي اؤر ڪڇ ڌارڻ ڪرني ڪي باتين ڪرو. ايڪ هين دن ۾ يهه سڀ باتين سمجهاني ۾ نهين آ سڪتي هئ. اڇا. ميني ميني بچون پرت يادپيار اؤر نمستي.

وردان - اپني پوڄيه سوروپ ڪي سمرتي سين سڌا روحاني نشي ۾ رهنِي والي

جيون مُڪت پو

برهمڻ جيون ڪا مزا جيون مُڪت اِستتي ۾ هئ. جنهين اپني پوڄيه سوروپ ڪي سڌا سمرتي رهنِي هئ اُنڪي اُنڪ سوا ڪي اؤر ڪهان ڀي ڊوڀ نهين سڪتي. پوڄيه آتمائون ڪي آگي سهر سڀ ويڪتي اؤر وٽيو جُهڪتي هئ. پوڄيه ڪسي ڪي پيچي آڪرشت نهين هو سڪتي. ديهه، سنبند، پدارت وا سنسڪارون ۾ ڀي اُنڪي من ٻڌي ڪا جُهڪاءُ نهين رهتا. وي ڪي ڪسي ٻنڌن ۾ ٻنڌ نهين سڪتي. سڌا جيون مُڪت اِستتي ڪا اُنيو ڪرتي هئ.

سلوگن - سچا شيواداري وهه هئ جو نمت اؤر نرماڻ هئ.